

Det er de enkelte Tal, og derom maae vi vist Allesammen være enige, der her er det Væsentlige, og paa hvis Bedømmelse Alt kommer an. Din Beløbet, der er opført, er det rette eller ikke, derom vil der kunde strides, ikke om Principet; thi den, som anseer dette for stort, gjør det, støttende sig til det samme Princip, som den, der forsvarer det opførte Beløb, vil paaberaabe sig. Finantslovens Natur tilsteder derfor langt mindre end alle andre Lovforslag en Adskillelse af Principet og Enkelthederne. Jeg maa derfor gjentage, at ligesaa lidt som jeg kan finde, at den foreslaaede Behandlingsmaade kan gives Navn af den „engelske“, ligesaa lidt kan jeg i det, der finder Sted i England, hvor Huset, som har dannet sig til en Comitee, netop gaaer ind paa Enkelthederne, finde en Grund, der kunde tale for, at Finantsloven i dens Almindelighed her strax af den hele Forsamling skulde discuteres under den første Behandling, hvorunder man ei kan gaae ind paa Enkelthederne.

Men man har ansørt en anden Grund, hvorfor man skulde følge Forslaget. Man har nemlig sagt, at, naar man strax skulde vælge en talrig Comitee til Finantslovens Undersøgelse — og Alle maae være enige om, at en Comitee, som skulde behandle et saa omfattende Arbejde som Finantsloven, maatte være talrig — saa maatte dette Valg foretages „iblinde,“ og derfor maatte man vælge den foreslaaede Fremgangsmaade; thi derved vilde Forsamlingens Medlemmer faae Leilighed til at lære at kjende de Dygtige, de Indsigtsfulde, og at foretage Valget af denne vigtige Comitees Medlemmer med Skjonsomhed og modent Overlæg. Men jeg tillader mig at troe, mine Herrer, at, naar vi ogsaa have haft flere Dages Disputeersvælfser om de almindelige Principer, der ligge til Grund for Finantsloven, og der vilde kunne finde Sted, ifald dette Forslag gaaer igjennem, saa vilde De ikke blot vælge Medlemmerne til Finants-Comiteen lige saa meget iblinde som De nu maaskee ville gjøre det, men De vilde vælge dem endnu mere iblinde, forblinde af den megenTalen om almindelige Principer, paa hvilken det slet ikke kommer an, naar Spørgsmaalet er, om man er dygtig til at gjennemgaae et Finants-Regnskab. Det er,

mine Herrer, en Folge af vor ringe parlamentariske Uddannelse, af det hele constitutionelle Livs Nyhed her i Landet, at vi i Forstningen oftere vilde være nødt til at gaae iblinde, ligesaa vel med Hensyn til de Ledere, som vi følge, som med Hensyn til de Valg, som vi her have at gjøre. Det er en af de Ubehageligheder, som Forholdenes pludselige Forandring fører med sig, det er en Ubehagelighed, som upaatvibveligt opveies af saamange store Goder, som en Fremskriden fra en mindre fri Tilstand til den mere frie fører med sig; men det er ikke desto mindre en Ubehagelighed, som man ikke kan undgaae, og for hvis Folger man allermindst kan frigjøre sig, naar man troer, at man i Hast kan gjøre det, eller at man meget snart kan udvikle en Tilstand, der er begrundet i en lang parlamentarisk Opdragelse. Vilde De gjøre Comitee-Valgene til en Slags Concurrence, saaledes at man ved Sagernes første Behandling skulde tale sig ind i Comiteerne, saa frygter jeg virkelig for, at De ikke sit de dygtigste og bedste Kræfter ind i Comiteerne; og jeg frygter det allermeest i dette Tilfælde, hvor de, der kunne tale allermeest om Finants-Principer, maaskee vilde være de, som mindst vide Besset om Landets Finantser. O, ja! Det kunde nok hælde, at vi nu tildeels maatte „vælge iblinde“; thi ogsaa jeg troer, at der just ikke gives Mange iblandt os, der have et omfattende Overblik over Landets Finantser, og ere erkjendte som fortrolige med den hele Statshuusholdning; men ved at overlægge det sammen, ved at omhandle det i private Foreninger imellem Medlemmerne, vil man dog let kunne finde og paapege enkelte, der vilde vide god Besset med Hensyn til enkelte Dele af Statshuusholdningen, og kunne gjøre megen Nytte med Hensyn til enkelte Affnit i Budgettet.

Jeg har nu, m. H., sagt dem de Grunde, hvorfor jeg ikke kan samstemme med det omtalte Forslag, og jeg tør troe, at De saa meget snarere vilde skjænke mine Ord nogen Opmærksomhed, som det er aabenbart, at her ikke foreligger nogen Partisag, og det altsaa ikke kan være andet end en virkelig Overbevisning om, at den Behandlingsmaade, som de vilde vælge for Finantsloven, ikke er den rigtige, der gjør, at jeg yttre mig i denne Sag. Jeg er nem-